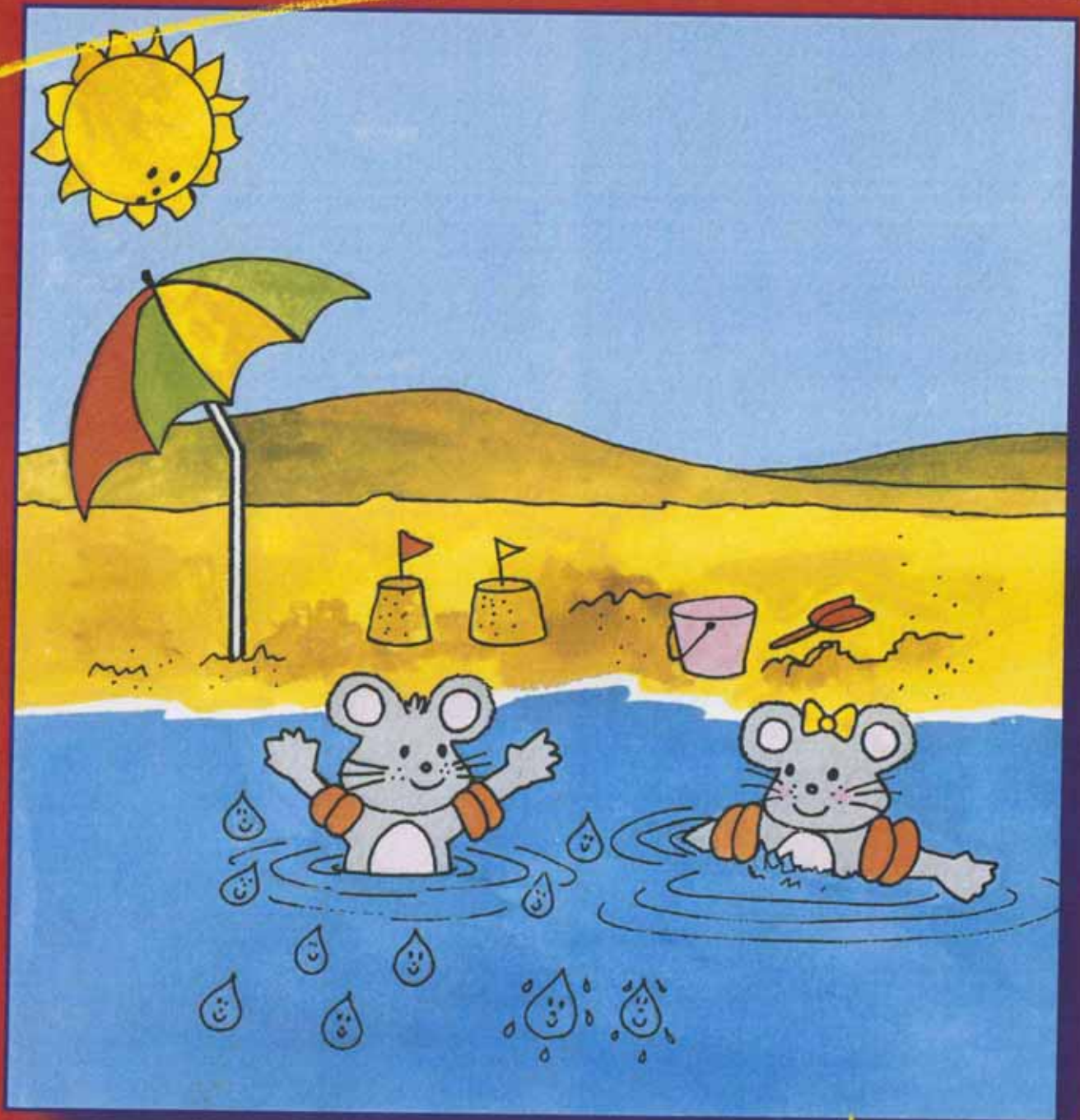

Κατερίνα Γιαννίκου

72

Δε φοβάμαι...

το νερό

το μεγάλο ταξίδι του νερού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Ήταν μια βροχερή μέρα.
Ο Έκτορας και ο Πάρης κοιτούσαν τη βροχή μέσα
απ' το παράθυρο... Ή για την ακρίβεια μόνο ο Έκτορας
κοιτούσε τη βροχή μέσα απ' το παράθυρο!!!

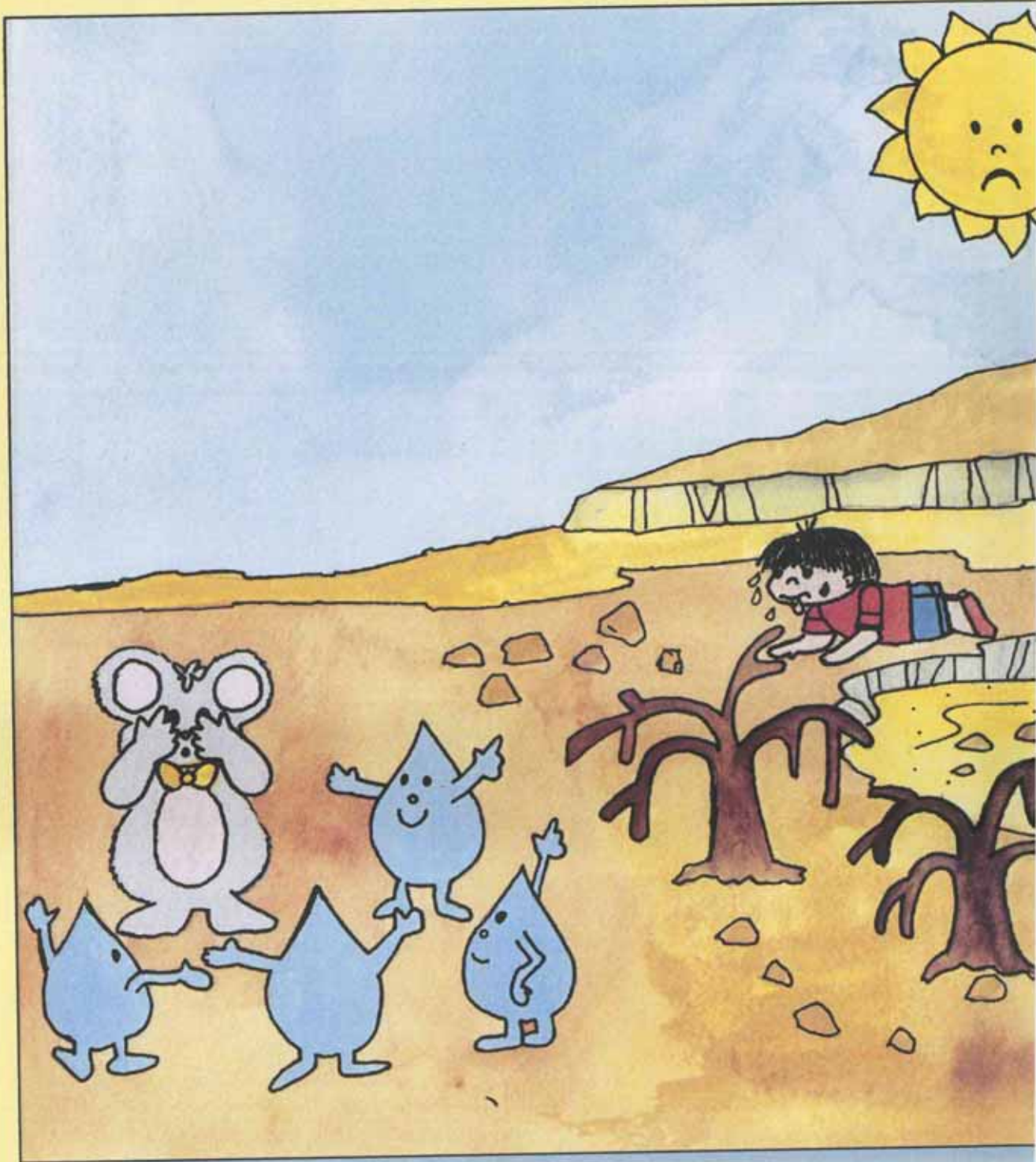
“Σιχαίνομαι τη βροχή. Δε μ' αρέσει το νερό.
Δε θέλω ούτε να πλένομαι.
Κι αν μπει νερό στα μάτια μου;” είπε ο Πάρης.

Ξαφνικά ένα “τοκ-τοκ” ακούστηκε στο περβάσι.

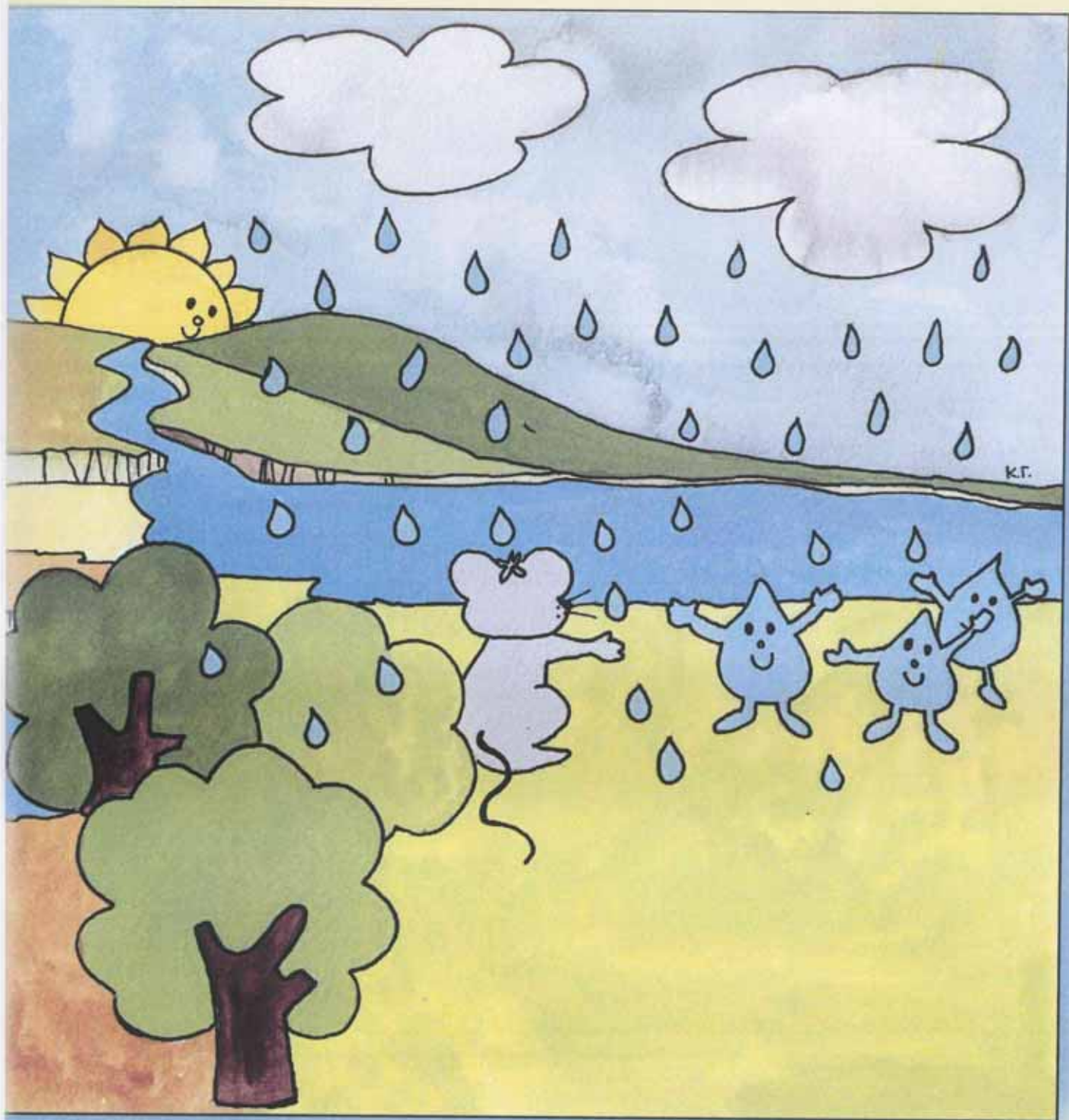
Ο Έκτορας άνοιξε το παράθυρο και τι να δει!
Μπροστά στα μάτια του βρισκόταν μια παρέα
από μικρές, βρόχινες σταγονούλες!

“Γεια σας παιδιά! Έχω την εντύπωση
πως άκουσα κάποιον να λέει πως σιχαίνεται
τη βροχή!”, είπε μία απ’ αυτές.

“Ε...όχι ακριβώς!”, ψέλλισε ο Πάρης.
“Θα έλεγα πως σας φοβάμαι λίγο!”

“Όμως χωρίς εμάς η γη σας θα είχε τεράστιο πρόβλημα. Αν δεν υπήρχε το νερό, τα δέντρα και τα φυτά θα ξεραινότουσαν. Οι λίμνες, τα ποτάμια και οι θάλασσες θα άδειαζαν και οι άνθρωποι θα πέθαιναν απ’ τη δίψα”, του είπαν όλες μαζί οι σταγονούλες.

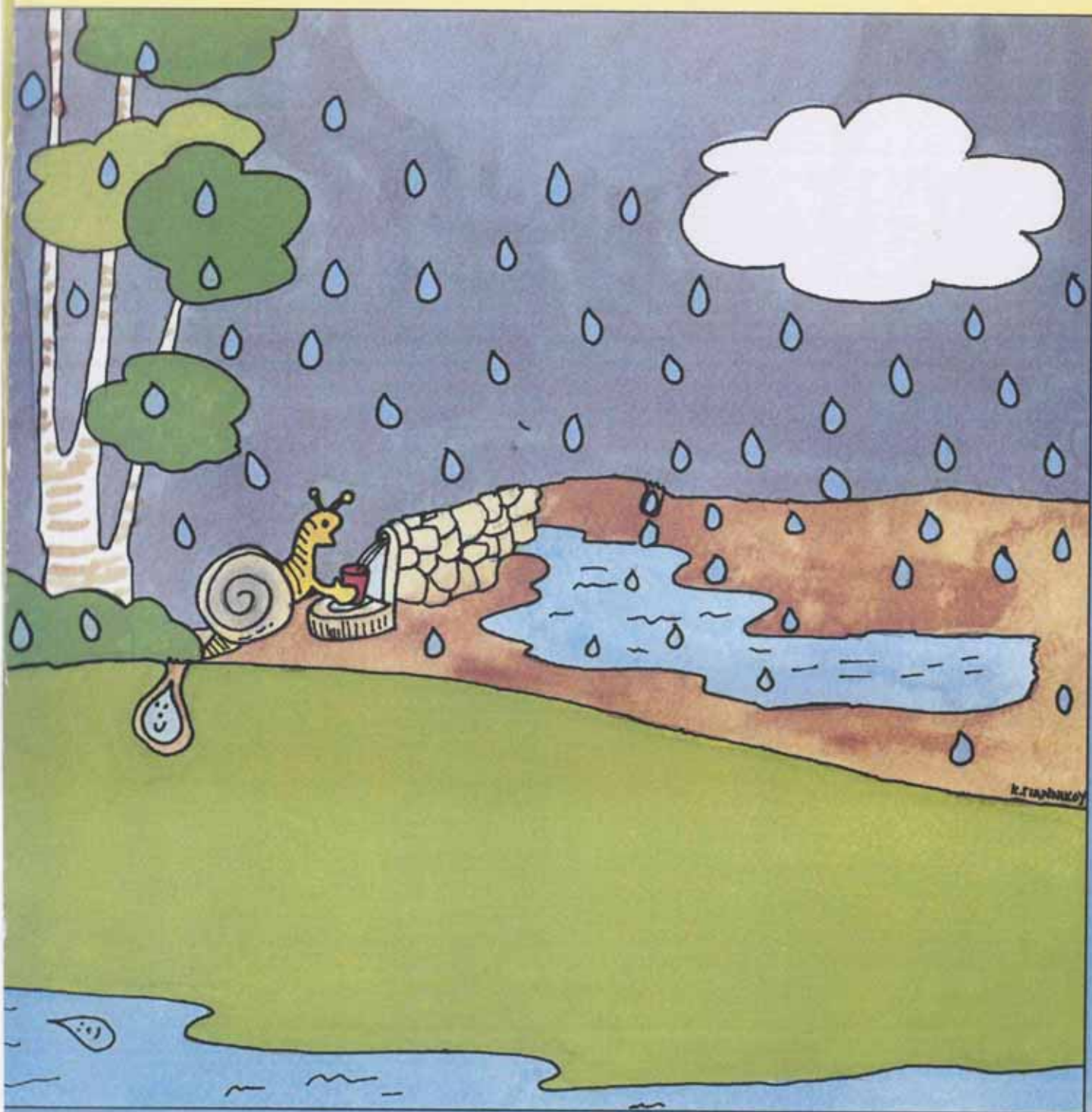
“Όμως τώρα, για κοίτα!”, συνέχισαν.
“Εμείς και οι αδελφούλες μας
δροσίζουμε όλο τον τόπο.
Ρίχνουμε νεράκι στα φυτά,
γεμίζουμε τις λίμνες και τα ποτάμια.
Έτσι όλα είναι δροσερά και
καταπράσινα. Δεν το βλέπεις;”

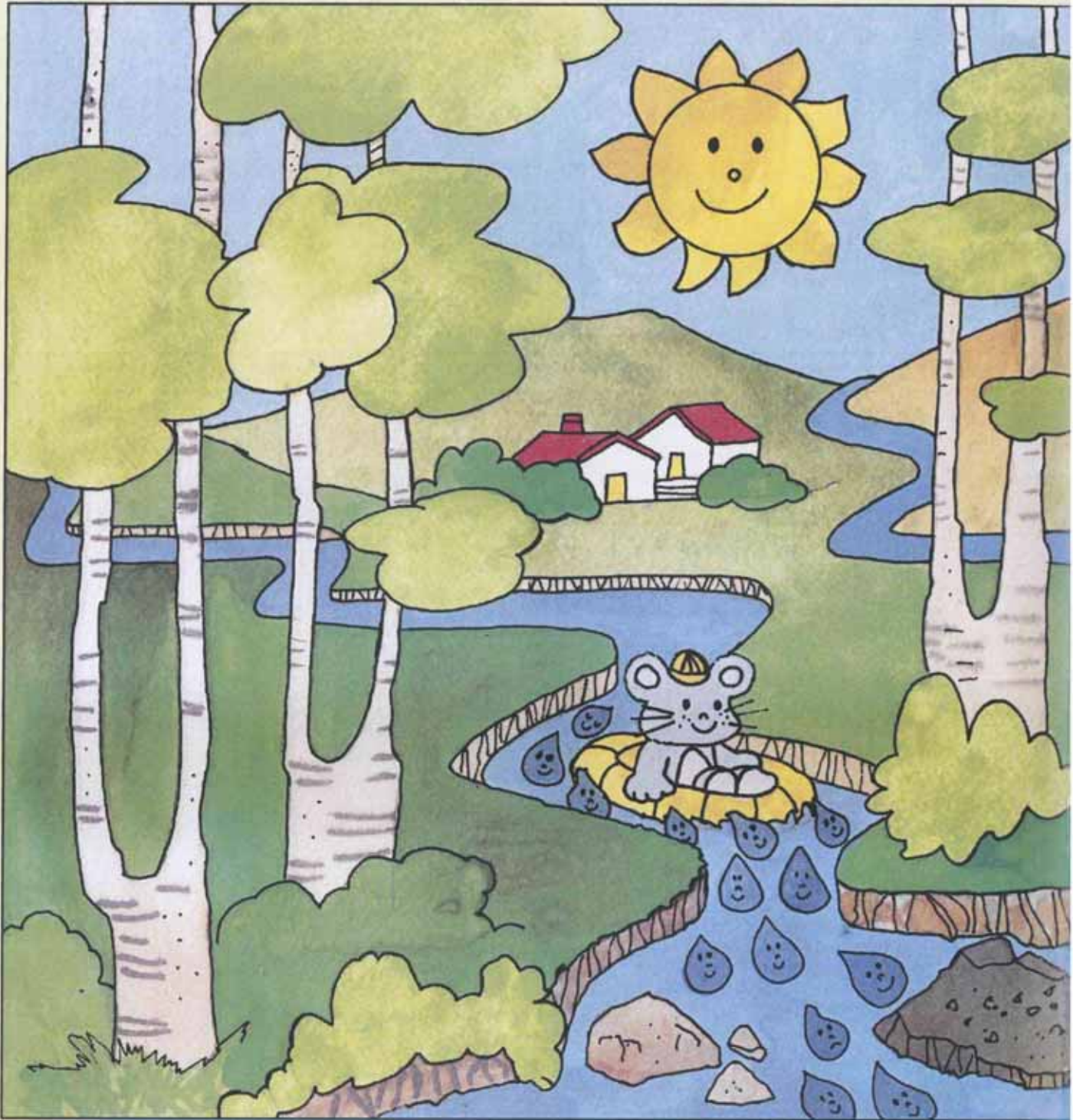
“Τι θα ’λεγες να ’ρθεις μαζί μας στο ταξίδι του νερού;
’Ετσι θα είναι πιο εύκολο να καταλάβεις πόσο χρήσιμες
είμαστε!”, πρότειναν οι σταγονούλες στον Πάρη.

Ο Πάρης δυσκολευόταν λίγο να πάρει την απόφαση.

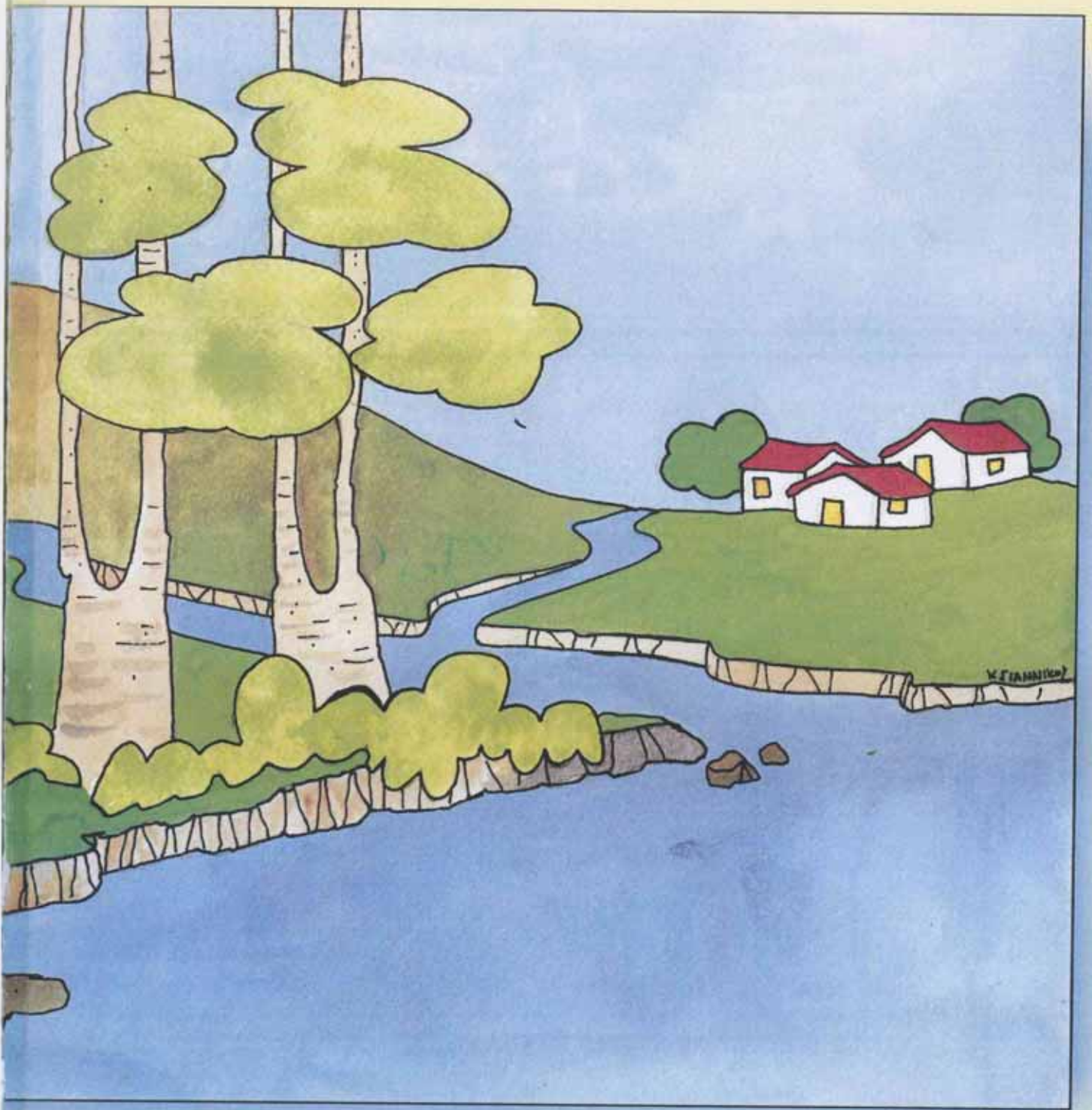
“’Αντε λοιπόν, Πάρη! Μη φοβάσαι.
Θα περάσεις ωραία”, του είπε ο Έκτορας.

Ο Πάρης έβαλε τ' αδιαβροχάκι του, πήρε μια ομπρέλα και τη μικρή του βαλίτσα και ξεκίνησε. "Έλα να δεις, Πάρη", του είπε μια σταγονούλα. "Μερικές από εμάς, μας ρουφάει το διψασμένο έδαφος. Καθώς μπαίνουμε μέσα στο χώμα, συναντούμε κι άλλες σταγονούλες και έτσι φτιάχνουμε ένα υπόγειο ποτάμι. Αυτό το ποτάμι κυλά, μέχρι να βρει κάποιο άνοιγμα της γης. Εκεί χύνεται έξω. Έτσι σχηματίζεται μια πηγή!!!"

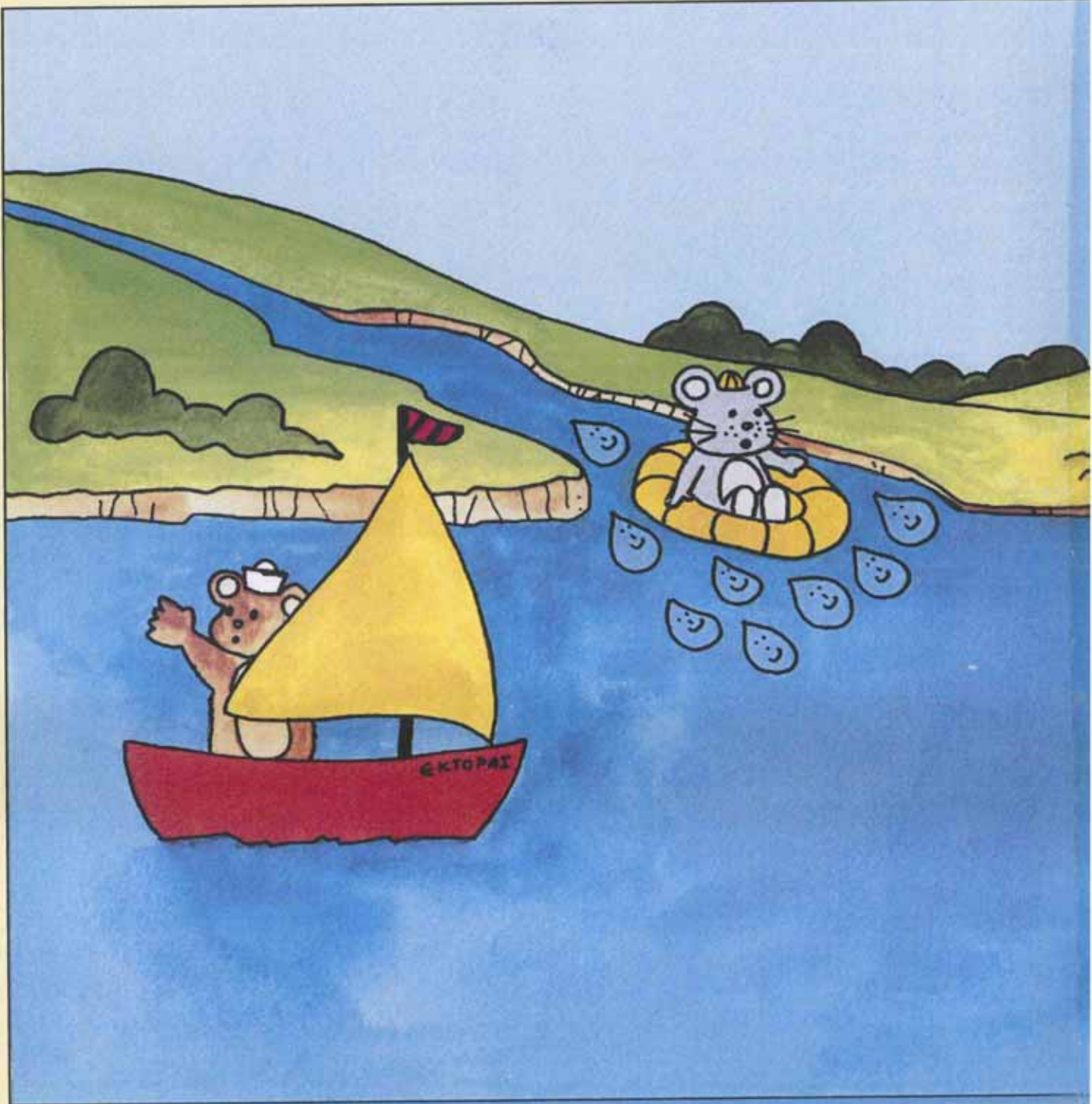

“Κάποιες άλλες
από εμάς,
ταξιδεύουμε σε μικρά ρυάκια
μέρες και νύχτες,
μέχρι να συναντήσουμε
τους ποταμούς
και τις θάλασσες.”

Ο Πάρης φούσκωσε την πλαστική βαρκούλα
που είχε μέσα στη βαλίτσα του και
ακολούθησε τις σταγονούλες στο ποταμάκι,
που κυλούσε προς τη θάλασσα.
Δεν του άρεσε καθόλου να βρέχεται!

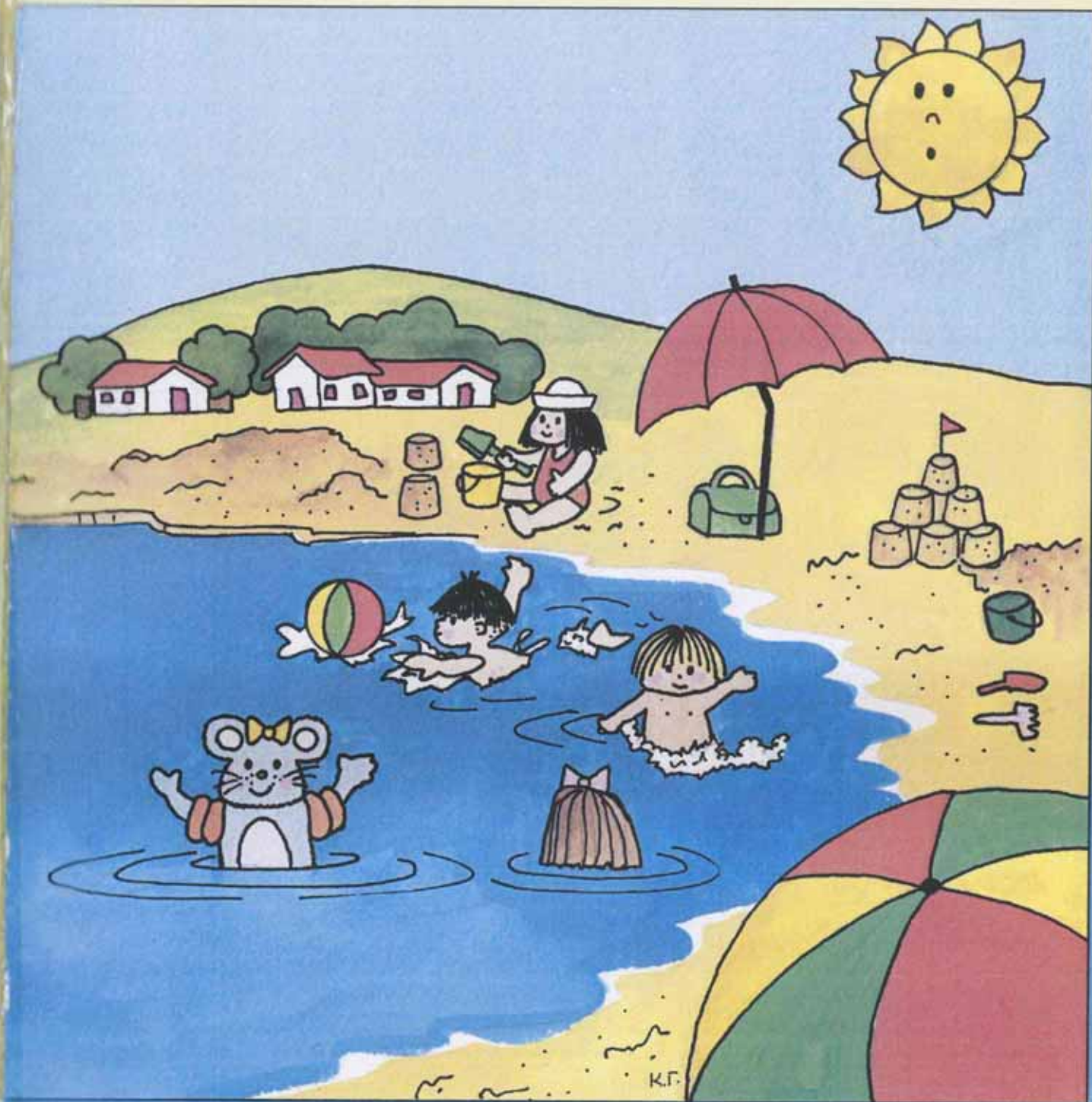
Το ποταμάκι τους έβγαλε σε μια όμορφη παραλία.

Ένα σωρό παιδάκια κολυμπούσαν και έπαιζαν στη θάλασσα. Ανάμεσά τους ήταν και η Ελένη, η ποντικίνα, η πιο καλή φιλενάδα του Πάρη!

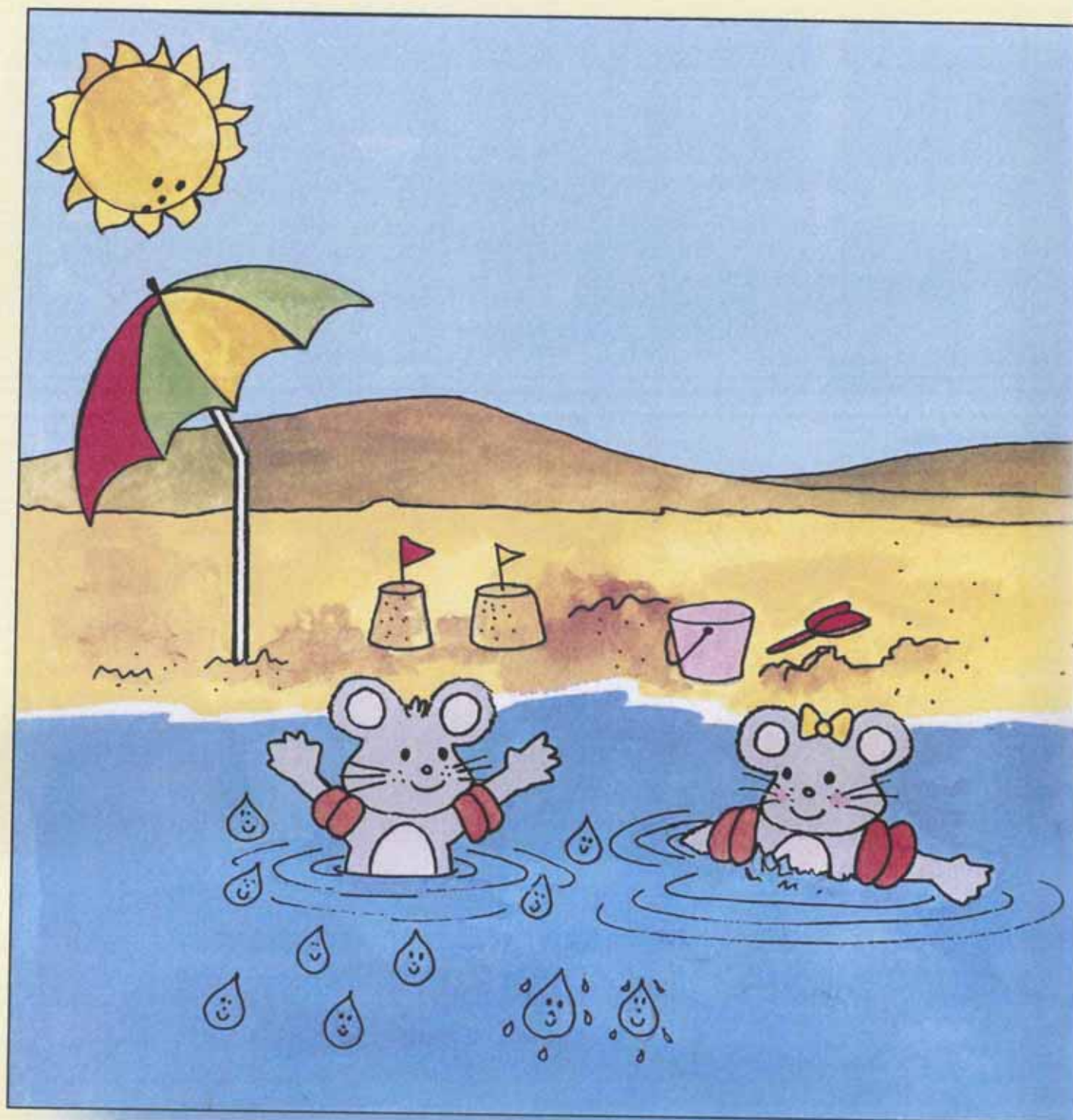
“Ε! Ελενάκι, τι κάνεις εδώ πέρα;”, ρώτησε ο Πάρης.

“Δε βλέπεις; Κολυμπάω! Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από ένα δροσερό μπανάκι στη θάλασσα. Έλα να μου κάνεις παρέα!”

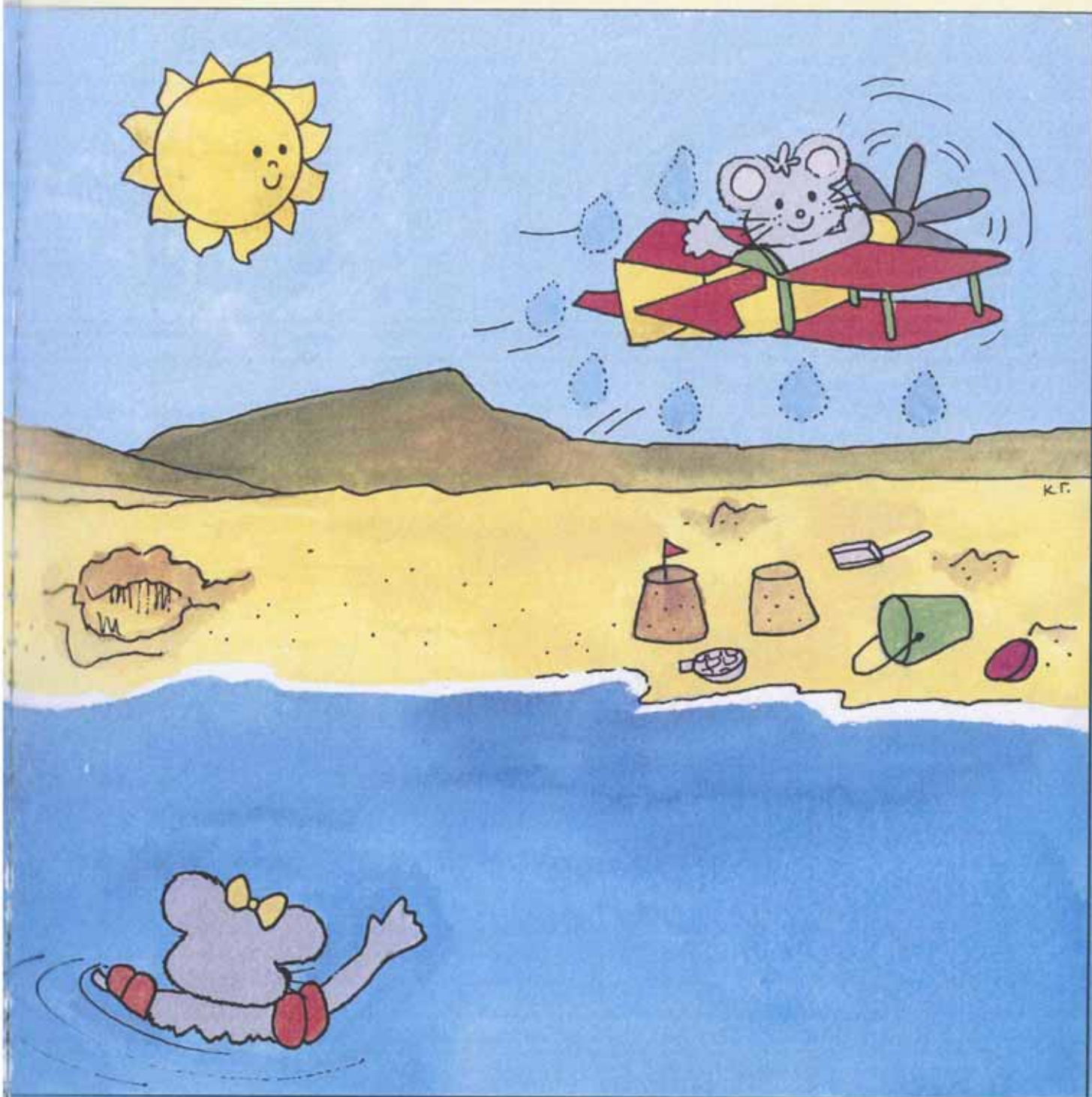
“Δεν είσαι καλά”, απάντησε ο Πάρης.
“Εγώ φοβάμαι το νερό. Εξάλλου δεν μπορώ
τώρα. Πρέπει να ακολουθήσω τις φίλες μου
τις σταγονούλες στο μεγάλο τους ταξίδι.
Το ταξίδι του νερού.”

“Δικαιολογίες! Άσ’ τα αυτά φοβητσιάρη
και δώσε μου το χέρι σου!”

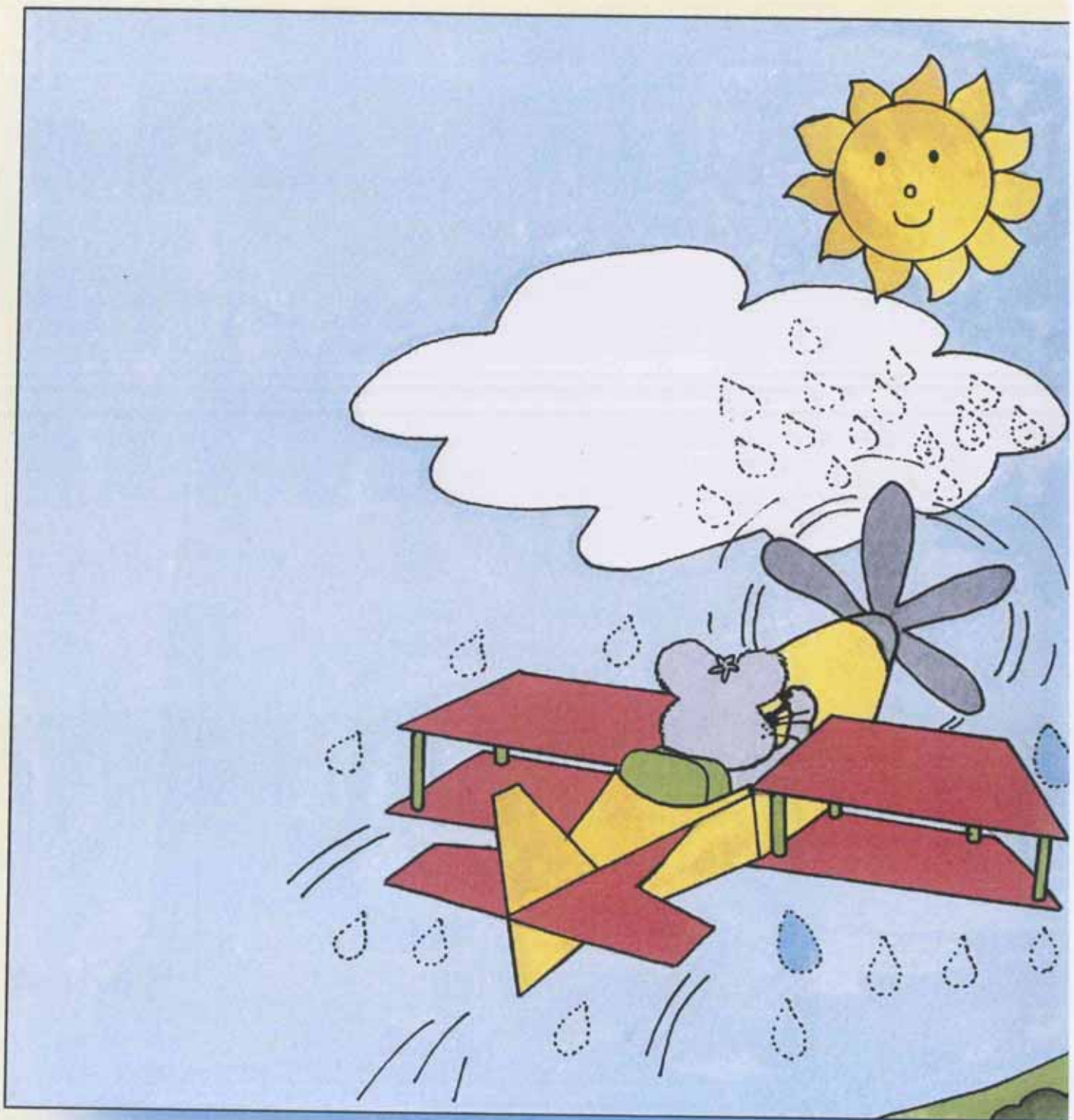
Ένα “ΠΛΟΥΤΣ” ακούστηκε και ο Πάρης βρέθηκε στο νερό. Η Ελένη του φόρεσε μπρατσάκια και του είπε: “Είδες τι όμορφα που είναι; Πες μου, δεν είχες άδικο; Η θάλασσα είναι υπέροχη, όταν κάποιος κολυμπάει με ασφάλεια”.

“Ε! Πάρη! Πρέπει να φύγουμε!”, του φώναξαν οι σταγονούλες. “Ο ήλιος καίει πολύ κι εμείς ζεσταινόμαστε. Σε λίγο θα εξατμιστούμε, δηλαδή θα γίνουμε σχεδόν αόρατες και θα πετάξουμε στον αέρα. Έλα και εσύ μαζί μας!”

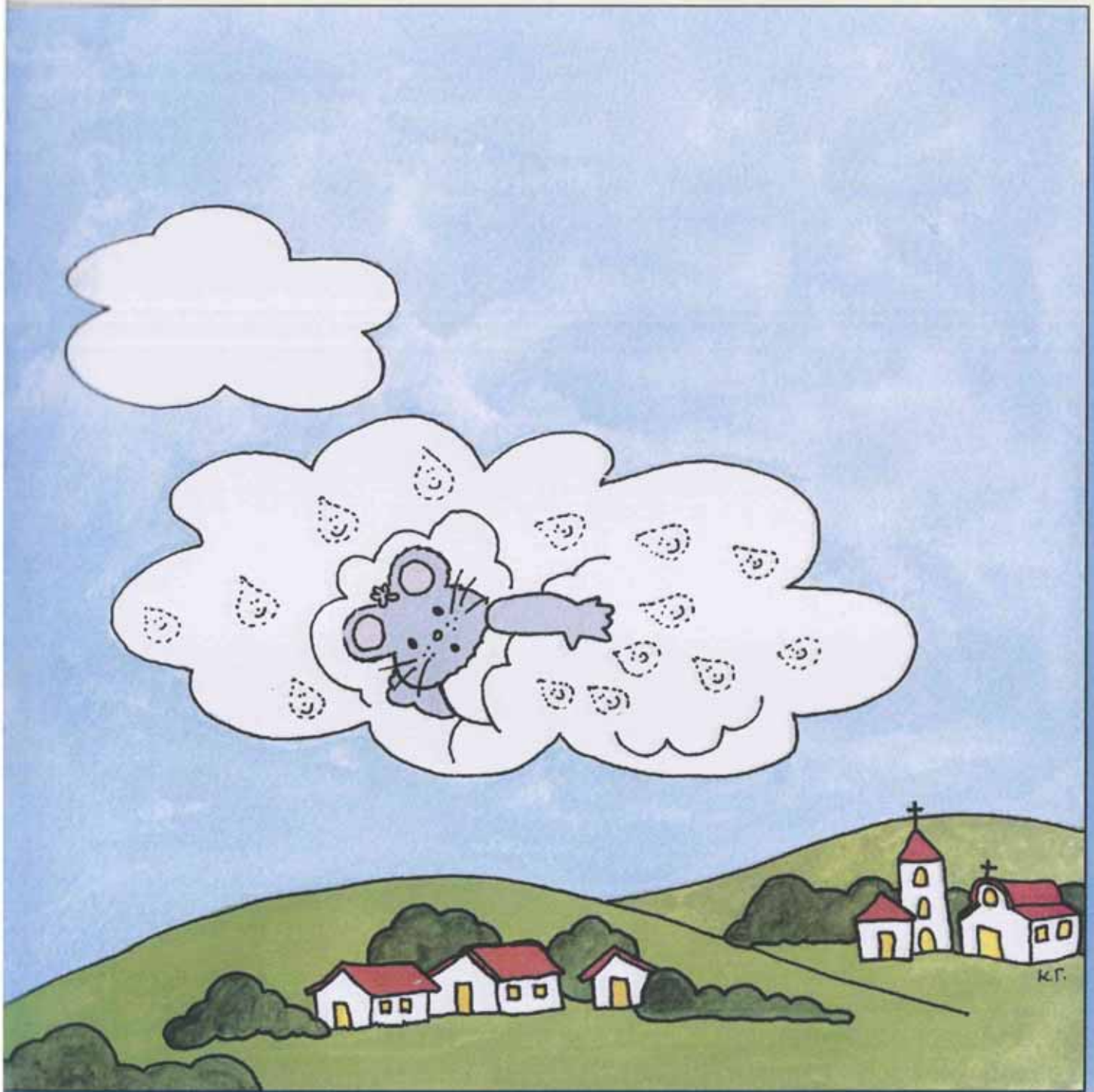
Ο Πάρης χαιρέτησε τη φίλη του την Ελένη, ανέβηκε σ' ένα υδροπλάνο που βρισκόταν στην παραλία και απογειώθηκε μαζί με τις σταγονούλες, που είχαν γίνει σχεδόν αόρατες.

“Τώρα δε μας λένε σταγόνες”, του είπαν.
“Τώρα που είμαστε αόρατες, μας λένε
ΥΔΡΑΤΜΟΥΣ.”

Ο Πάρης και οι αόρατες σταγονούλες
πέταξαν ψηλά στον ουρανό.

Μαζί με τις δικές του φίλες,
είχαν μαζευτεί κι άλλες αόρατες
σταγόνες από διαφορετικά μέρη,
από ποτάμια, από λίμνες ή
από κατσαρόλες που άχνιζαν!

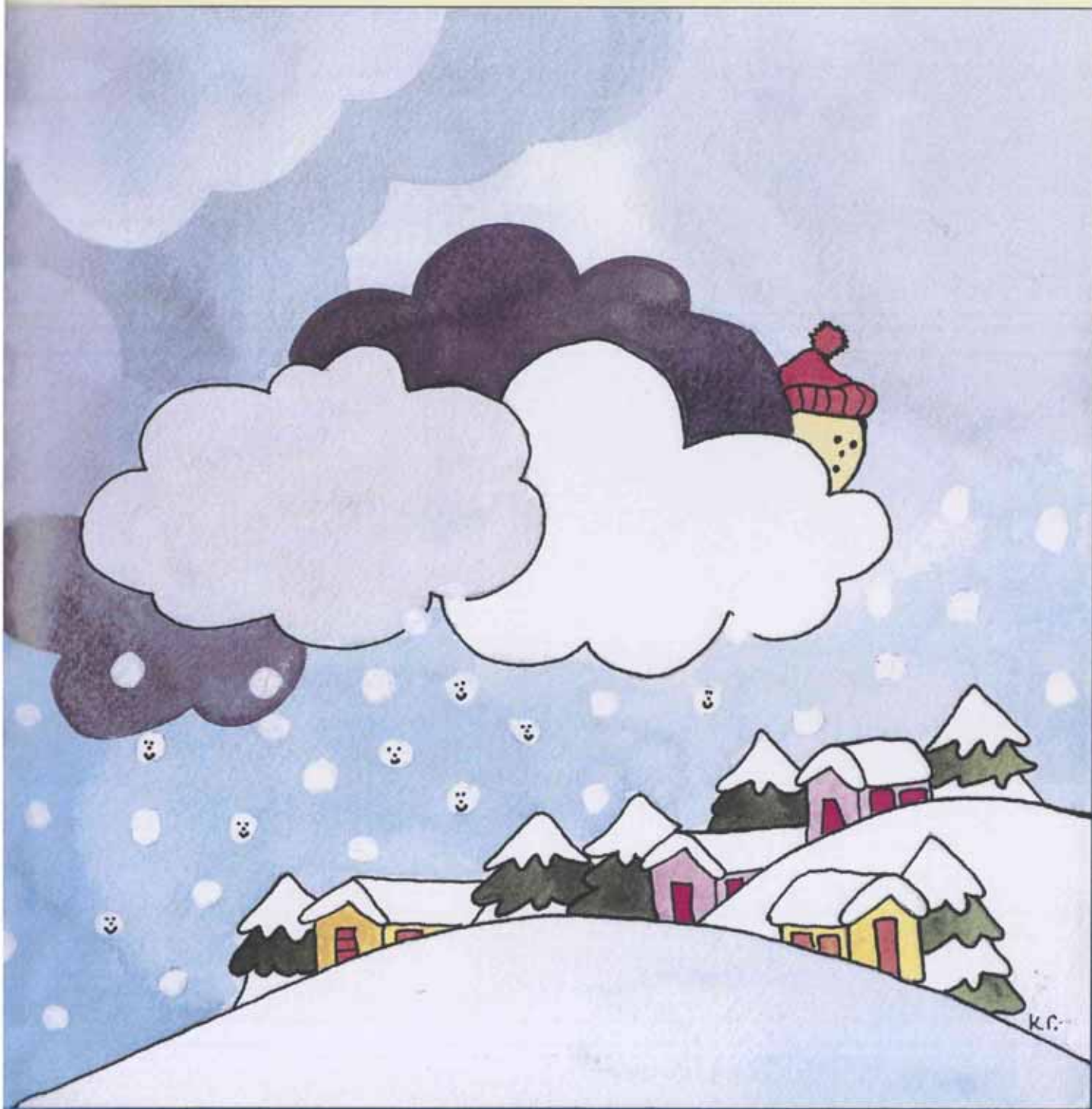

Όλες μαζί ενώθηκαν κι έφτιαξαν ένα ελαφρύ,
πουπουλένιο σύννεφο.

Το αεράκι έσπρωχνε το σύννεφο πότε
στο βορρά, πότε στο νότο, πότε στην ανατολή
και πότε στη δύση. Το ταξίδι ήταν μακρινό
και ο Πάρης βρήκε την ευκαιρία
να πάρει έναν υπνάκο!

Κάποια στιγμή άρχισε να κάνει κρύο.
Οι αόρατες σταγόνες κρύωναν πολύ,
και μαζεύτηκαν η μία κοντά στην άλλη
μήπως ζεσταθούν. Βάρυναν όμως τόσο, που
το σύννεφο δεν μπορούσε να τις κρατήσει.
Έτσι ξανάγιναν νερό κι άρχισαν
να πέφτουν στη γη. Για δείτε! Ο Πάρης άνοιξε
το αλεξίπτωτό του για να τις ακολουθήσει.

Κάποιες άλλες αόρατες σταγονούλες
που ταξίδεψαν πιο μακριά,
βρήκαν ακόμα πιο τσουχτερό κρύο.
Αυτές δεν πρόλαβαν να γίνουν νερό!
Πάγωσαν αμέσως και έγιναν νιφάδες
χιονιού. Οι νιφάδες έπεσαν απαλά
σαν πούπουλα πάνω στη γη, που
ντύθηκε στα κάτασπρα!!!

Οοοπ!!! Το αλεξίπτωτο του Πάρη προσγειώθηκε στη λασπωμένη αυλή του Έκτορα.

“Τι περιπέτεια κι αυτή!”, είπε ο Πάρης.
“Σας ευχαριστώ πολύ μικρές ψιχάλες που με πήρατε μαζί στο ταξίδι σας. Τώρα πια κατάλαβα πόσο χρήσιμο είναι το νερό στη γη!”

Ο Πάρης χτύπησε το τζάμι.
“Φτάσαμε, Έκτορα! Γυρίσαμε πίσω!
Ήταν καταπληκτικό το ταξίδι του νερού!”

“Καλώς τους! Είδες που στα ’λεγα;
Κανένας δεν πρέπει να φοβάται το νερό”,
είπε ο Έκτορας.

“Το νερό είναι το πιο χρήσιμο πράγμα
που μας έδωσε ο Θεός.”

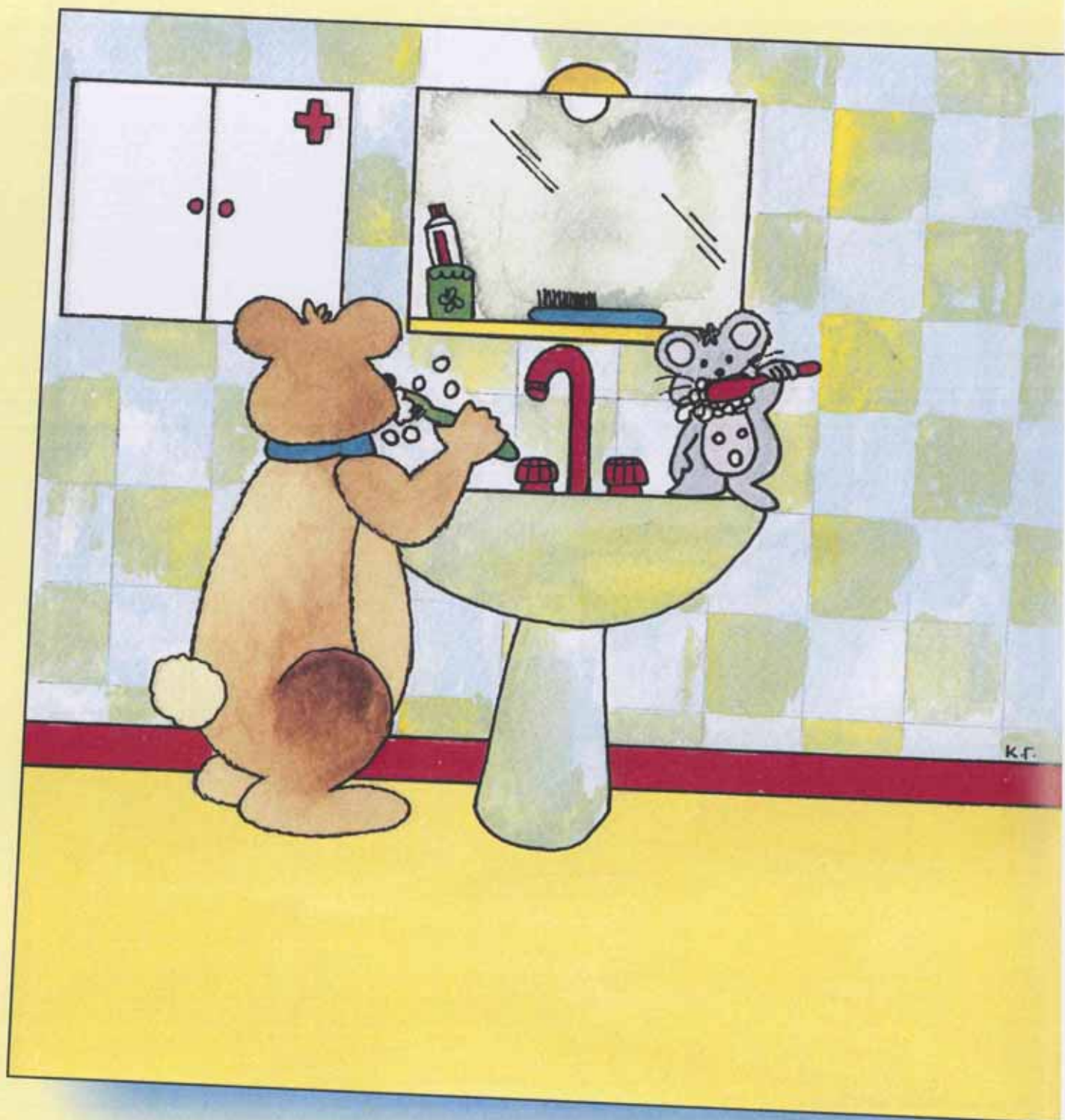
“Πο, Πο! Τι λάσπες είναι αυτές; Έχεις τα χάλια σου!
Γρήγορα στην μπανιέρα, πριν μου λερώσεις
όλο το σπίτι”, είπε ο Έκτορας στον Πάρη.
“Στην μπανιέρα;... Δηλαδή να κάνω μπάνιο;...
δε λέω... να κάνω... όμως... μήπως... αύριο... καλύτερα;”

“Δεν ντρέπεσαι λιγάκι; Ακόμα φοβάσαι το νερό;
Γρήγορα... θα έρθω κι εγώ μαζί σου!”

Ο Έκτορας έριξε στην μπανιέρα τόσο πολύ αφρόλουτρο, που οι σαπουνόφουσκες ξεχείλισαν και άρχισαν να τρέχουν στο πάτωμα.

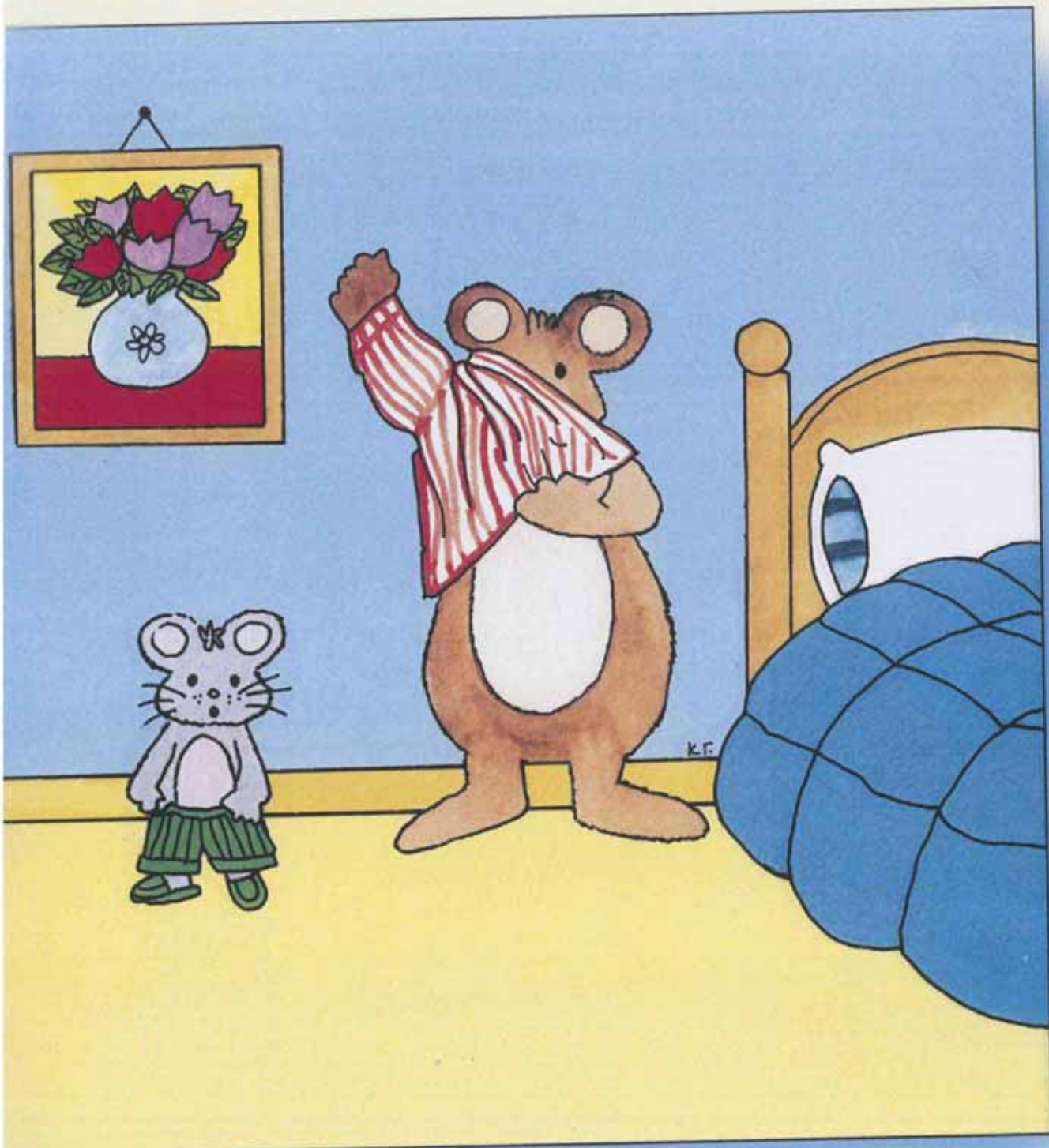
Ο Πάρης βλέποντας όλα αυτά τα βουνά από αφρό ξέχασε το φόβο του και άρχισε να παίζει με τις σαπουνάδες και να τραγουδά!
“Λα,λα,λα... αφρόλουτρο... λα,λα!!!”

“Και τώρα ώρα για το βούρτσισμα των δοντιών”,
είπε ο Έκτορας.

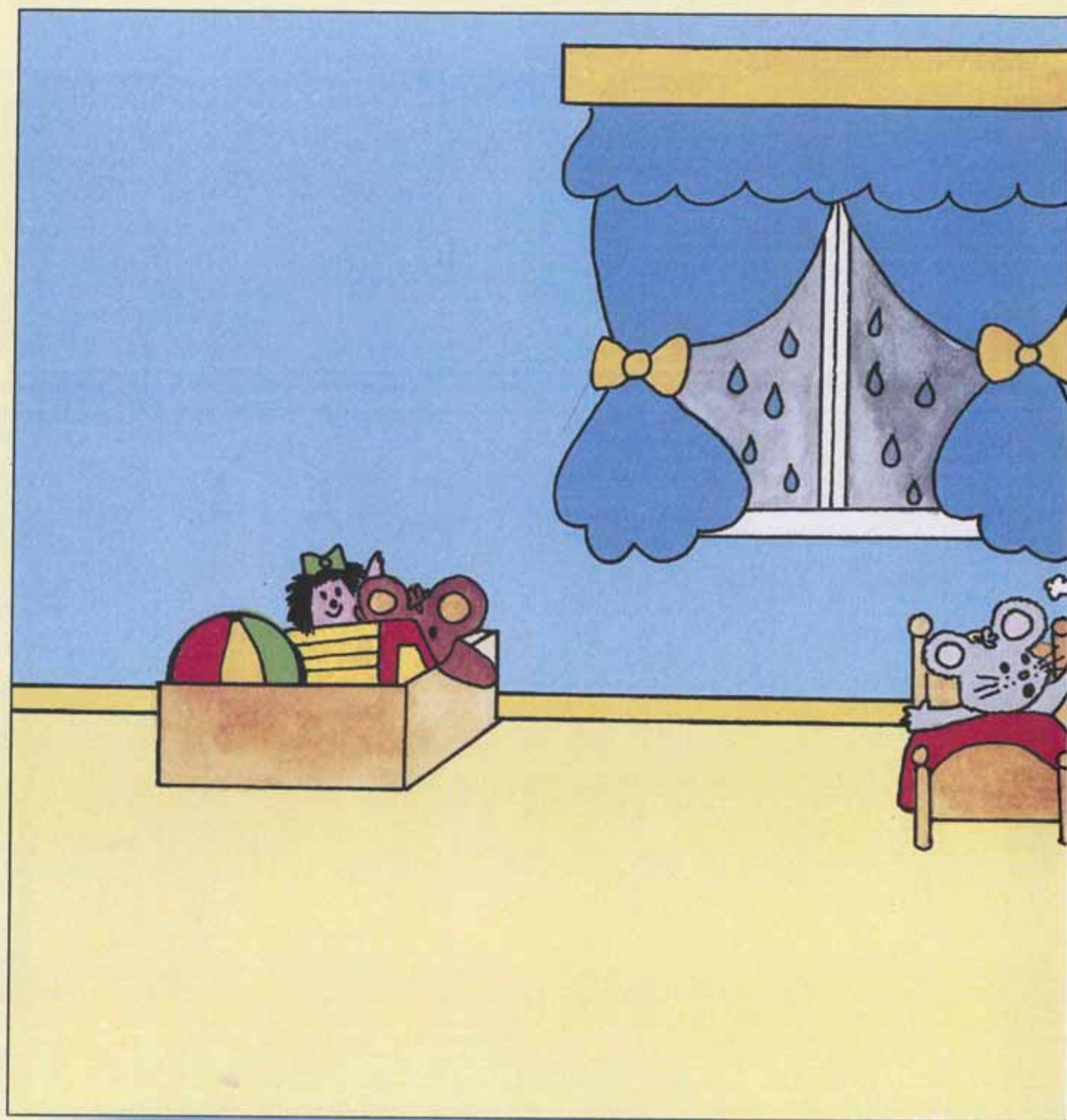
“Να βάλω σαπούνι στο στόμα μου;
Άσε, καλύτερα μια άλλη φορά!”, απάντησε ο Πάρης.

“Αν δεν πλένεις τα δόντια σου τα βακτηρίδια
θα σου κάνουν κάτι τεράστιες τρύπες και τότε θα πονάς!”,
τον συμβούλεψε ο Έκτορας.

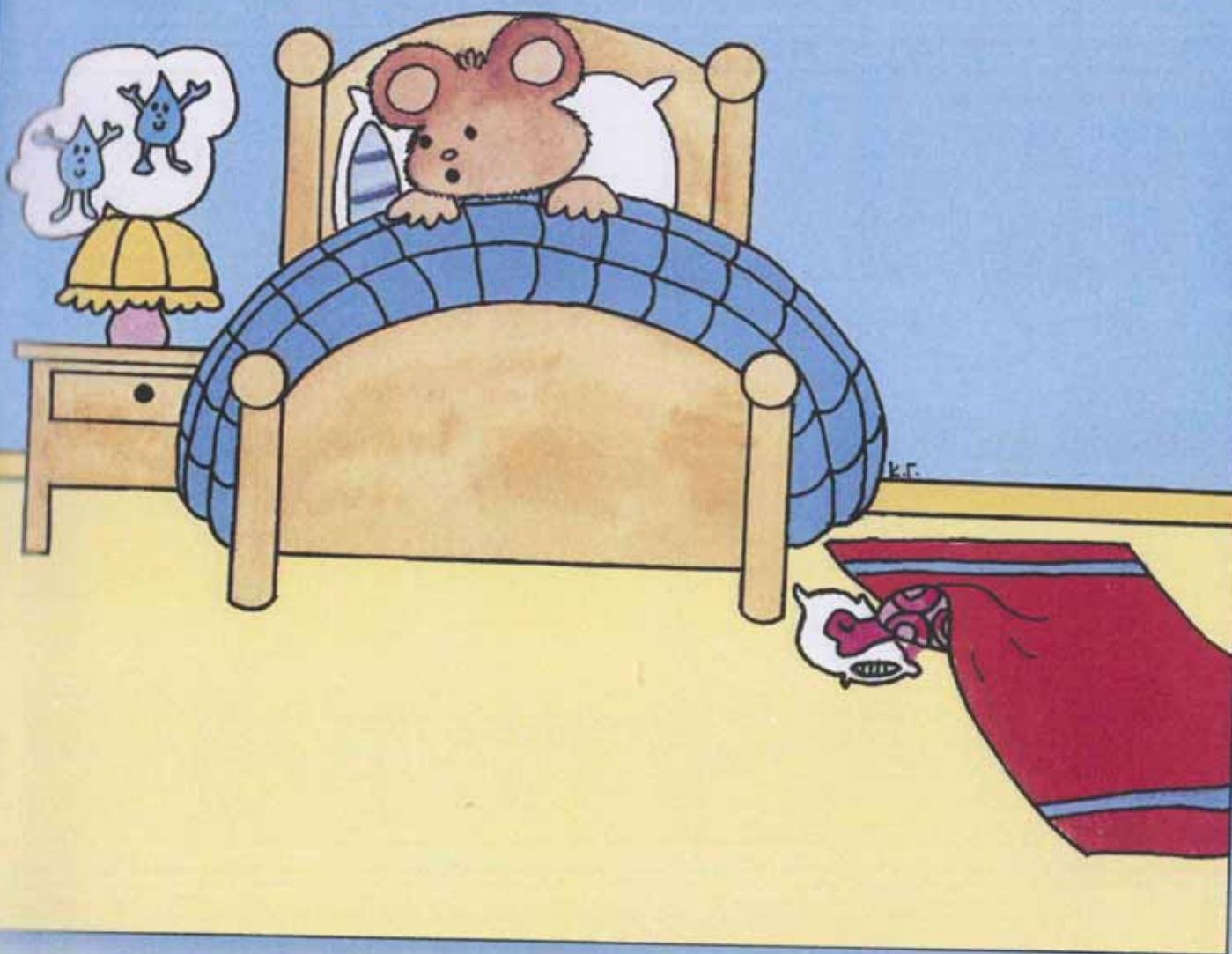
“Αν είναι έτσι προτιμώ να τα πλύνω”,
είπε φοβισμένος ο Πάρης.

Αφού τελείωσαν τα πλυσίματα,
φόρεσαν τις πιζάμες τους
και ήταν έτοιμοι για το κρεβάτι.

“Για πες μου, λοιπόν, Πάρη,
πώς ήταν το ταξίδι του νερού;”,
ρώτησε ο Έκτορας.

“Υπέροχο! Ξεκινήσαμε απ’ το ποτάμι,
βρεθήκαμε στη θάλασσα
και... μπλα... μπλα... μπλα...”.

Ο Πάρης δεν έκλεισε το στόμα του όλη τη νύχτα!
Διηγόταν την απίστευτη περιπέτεια που είχε ζήσει
ακολουθώντας τις μικρές σταγονούλες
στο ταξίδι τους.

Στο πιο χρήσιμο ταξίδι του πλανήτη μας.
ΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ!

Δε φοβάμαι...

το νερό

